

Əlövət Bəşirlinin 16 mart 2013-cü il tarixdə qəzetimizdə dərc olunmuş bu yazısını əməkdaşımız Əbülfət Mədətoğlunun 60 yaşı ilə bağlı təkrar çap edirik.

Gözünən dərinliyi - Xəzəri ötüb, keçib, Xəzər dərinliyində bir xeyli o tərəfi - kədər özüne yuva seçib!..
Oxuya bilmirəm o kədərin "sim-sim" in Bəlkə...g özün açsan tilsimin - dünyanın son ucundakı kədərin...

Əbülfət Mədətoğlu

Onu tanıdığım gündən gözlərində kədər görmüşəm. Ürəyində yuva salan qəm-qüssə gözlərinin dərinliyinə çöküb. Dalğın baxışlarından çekilib getməyən kədərin alt qatında ümidi közərir...

Ümid inam doğurur. "Qiyanət günü olsa belə əlinizdəki son toxumu torpağa səpin". Peyğəmbər hikmətinin mənası: ən ağır günündə də ümidiyi, inamını itirməməlidir insan.

Ömrünün qiyamətini evinin qapısı qəfil döyünləndə görəmişdi o.

"Oğul, qapın həmişə xeyirə açılsın, - xeyir-dua verəndə anası deyərdi, sonra əllərinin göye qaldırıb Tanrıya yalvarardı, - İlahi, rəvə görmə mərd qapısını namərd döysün".

Onun qapısı isə gecə yarısı elə döyüldü ki, səksənib çarpayıdan yixıldı. Büyü üste qapıya sarı boyanıb qulaq verdi. Tanış səs idi. Ani sükütdən sonra dikəlib qapıya yaxınlaşdı, cəftəni qaldırdı. Sifətini tük basmış "qapıbir" qonşusunu görəndə gözlərinə inanmadı. Uz-gözündən zəhrimər yağan qonşunun ağızından zəhər töküldü. O, boğuq, xırıltılı səslə qışqırıb söyüş söyle-söye əllerini kəndin ucqarında yanan evlərə, tövlələrə, ot-əlef tayalarına təref uzatdı. Sonra arxasında mariğa duran saqqallıları göstərib xırıldadı: "Radd olmasaz, bunlar evini yandıraçaqlar, hamınız da içində".

Ona elə gəldi ki, qonşusu saqqallıları qoşularaq gecənin qaranlığına qarışıb əridi. Ancaq ani sükütdən sonra döyünlən qapıların qulaqbatırın səsi yandırılan evlərdən gələn hay-haraya qarışdı...

ƏZAB

İçində qırılır, bədəni od tutub yanındı. Gündüzlər bir yerde aram ola bilmir, sərsəri kimi hey vurnuxurdu. Gecələr yatağına qor tökülmüş kimi çıxır eləmirdi. Anasının təkidle gözlərini bir təhər yumub özünü yuxulu kimi göstərirdi. Bəzən huşa gedib mürgüləyəndə qəfil səksənir, yönünü

GEÇƏ YARISI DÖYÜLƏN QAPILAR

divara çevirib küt-küt baxır, başına gələnlər gözlərinin qabağından çekilmir, eştidiyi hərəkətən qulaqlarına dolub boğuq uğultu salırdı...

Heç ağılına da gəlməzdə ki, vaxtile, yeniyetmə çağlarında yaşıdları ilə birləşdə baxdı. Savaş filmlərini bir zamanlar açıq-əşkar həyatda görə bile, hətta onların iştirakçısı ola. İndi özü də məettəl qalmışdı ki, külfətini, olar-olmazının əlinə keçənini necə maşına yiğib od-alovun içərisindən salamat çıxarmışdı. Həyətdə vurnuxan Bozdarı zəncirindən açmağada nece macal tapmışdı. Qıllı köpek yiyesindən ayrılmış is-təməyerək ləhləyə-ləhləyə maşının dalınca qaçanda arxadan atılan düşmən gülləsinə tuş gəlmışdı.

Düşmən gulləsi, erməni məkri...

Gecə yarısı qapısını döyen qonşusu və onun arxasında mariğa duran saqqallı pəzəvənglər yadına düşdü. Yatağında ilan çalmış kimi ağırdan qırırdı.

"Aman Allah, necə ola bilər axı?!" Ata-babadan "qapıbir" qonşu olmuşdular. Can deyib, can eşitmış, duz-cörək kəsmişdilər qədim Tuğ kəndində. Doğrudur, ötən əsrin əvvələrində aranı qarışdırılmışdır. Bu, necə olmuşdu görəsən?! Hə, "atan kazaklardı". Məktəb səhnəsində Vladik Allahverdi, o, İmamverdi rolunu oynamışdır. Deyirdilər, yaxşı da alınmışdır. O vaxtdan dəst olmuşdular. Məktəbli uşaqların xorunda oxumuşdular: "Kür, Araz, Ararat. Gözəldir bu həyat. Qardaş olub Hayastan, Azərbaycan!" İlər keçmiş, böyüküb ailə qurmuşdular. Toy məclislərində el götürüb qoşa oynamışdır. Tostlar deyilmiş, qədəhələr cingildəmişdir. Vladikin tamadaliğinə söz ola bilməzdi. Həmişə dostluqdan dəm vurar, sədaqətdən, etibardan toast deyərdi...

...Yatağında nəfəsi darıxdırı: "Belə çıxır ki, fil qulağında yatmışsamış? - fikirləşirdi, - tək mən yox, hamımız ürəkdən inanmışdım boğazdan yuxarı deyilənlərə, saxta dostluğ'a. Bu da axını".

Yatanları oyatmasın deyə nəfəsini içinə çekib yavaşca köks örtürdü. Demə, ana da oyaqmış: "Qadan ürəyim, özünü ələ al, tək biz deyilik ki..."

Anasına cavab verməsə də ürəyindən keçirdi: "Tək biz deyilik. Hər yan qaçqın-köckündü. Qışın şaxtasında nimdaş çadırlarda soyuqdan əsirler. Yenə biz bir təhər düzəltmişik bu daxmanı". Gözünün qabağına ikimərtəbəli yaraşiq-

lı eyvanlı evləri, sahmanlı həyətləri, güllü-ciçəkli, bol meyvəli bağları gəldi. Qanı qaralsada, özünü cəmləyib yatağından qalxdı. Qapı yanında əldə-qayırmə qaz sobasının zəif işıqlandırıldığı masanın üstündəki qovluğu açıb qələm-kağız götürdü...

Sübən süd rəngi kiçik pəncərədən otağa dolanda anası onun yazı masasının qırığına qənd-çay qoyub piçildədi: "Sən yazı-pozu adamışan, bala. Ürəyini boşalt kağıza, qoy başımıza gələnləri hamı bilsin".

mür. Ani olaraq susub ah çəkdi:

- Bu gecə də cimir eləyə bildim. Alaqaranlıqda durub, qələm-kağız götürdü. Bütün ağrı-acılarını ağı vərəqlərə tökdüm. Bir az özümə gəldim elə bil. Sonra fikir götürdü məni: bunu kim, hansı qəzet çap eləyər, elə belə olduğu kimi, bütün kəskinliyilə! Anam təselli verib dedi ki, dünya xali deyil.

Sözünə ara verib baş redaktora zənnələrə baxdı:

- Nəşriyyatın bütün mərtəbələrini gəzib axırdı sizin qa-

dan didərgin salanda, ev-eşiyinə od vurub yandıranda kim-dən icazə almışdır?! Mən öz xalqımın müsibətlərini yazmağa kim qadağan eləyə bilər?!

O danışdıqca sanki kiminlə-se mübahisə edir, haqlı olduğunu, qadağalara son qoymağın vaxtı çatdığını söyləyir, dalğın halda otaqda gəzişirdi. Birdən dayanıb qovluq dolu yazısını getirən, açıq ürkələ dərd-sərini söyləyən, məsləhət isteyən həmkarına nəzər saldı. Onun yuxusuz gözlerində dərin, ürəyə işləyən qatı kədər dumani görüb fikre getdi.

Araya ağır sükut çökdü. Sonra üzbez oturub fikirlərini bölüşdülər. Baş redaktorun təklifi ürəyindən oldu. O, "Ədalət"də işləyəcəkdi, həyatının amalı olan ədaletdən ya-zacaqdı. Bütün qadağalara, məhdudiyyətlərə rəgmən! Senzura onların - yeni, azad, müstəqil mətbuatda çalışınlara vicdanı olacaqdı.

Belə düşünürdü, arzulayırdı o!

Ən ağır çağlarında onu ovunduran, ürəyinə quvvət verən, əqidəsinə, amalına, diləyinə dəstək olan yerde çalışmaq isteyirdi ömrü boyu.

"Ədalət" ailəsi

“ƏDALƏT”

Qovluğun qoltuğuna sıxıb nəşriyyatı mərtəbə-mərtəbə gezdi. Dəhliz boyu sıralanan qəzət-jurnal redaksiyalarının qapılarına baxa-baxa asta adımlarla irəlilədi.

Fikirli idi. Yazısını hansı qəzətə çap elətdirsən, həm də iş tapsın, ailəsin dolandırıb bilsin. Birdən bir qapının üstündəki yazı diqqətini çəkdi: "Ədalət" qəzeti redaksiyası.

Qapını yarı açıb içəriyə boylandı. Sevindiyindən ürəyi atlandı. Bu, o idi. Başını aşağı salıb yazdı. Dən düşən saçları alınna tökülmüşdü. Birdən başını qaldırıb diqqətə baxdı. Və üzünün xoş, tanış təbəssümündən ele bil onun ürəyinə işıq şüzdü. Çaşan kimi oldu, dili topuq çaldı:

- Aqıl müəllim, mən...

Sözü ağızında qaldı. Baş redaktor dərhal ayağa qalxıb özünəməxsus coşqu ilə onu qucaqladı:

- Belə sen xoş gəlmisinə, - dedi və onun əlinə qapının qovluğunə salıb ərkyana soruşdu, - de görüm nə getirmisən, nə yazmış?

Qovluğunə açıb stolun üstüne qoydu. Yazısını sürətə oxuyan baş redaktorun eyni açıldı:

- Elə bizim qəzətə belə ya-

zılar lazımdır, həqiqəti olduğu kimi, bəzəksiz-düzəksiz.

O, fikirli halda:

- Doğrusu neçə gündü ki, özümə gələ bilmirəm, - dedi, - baxımıza gələnlər, ağlaşığımız hadisələr gözümüz qabağından çekilmir, əsəblərim döz-

pini açdım. Qəleminə, istədindən yaxşı bələd olduğu, yaşca özündən cavan həmkarının səmimiliyi baş redaktoru təsirləndirdi.

Dərindən köks ötürüb təselli verdi:

- Bilirom, nələr çəkmisən, şükür ki, ailəni od-alovun içindən salamat çıxarmışan... Elənən gələn bələdir bu. Qaçqınlar, köçkünlərin sayı-hesabı bitib tükənmir. Çadırlarda camaatın dərdinə şərik olmuşam, ürəyimin ağrısı tutub. Dözmək çox çətindir.

O, əlini sövq-təbii sinəsinə sıxdı:

- Ancaq ağlayıb-sitqamaqla iş aşmaz. Gərək hər kəs öz bacarığını göstərə, hamı bir ola... Biz də beləcə - olanı, həqiqəti yazmalıyıq. Özünü ya-ziq kimi dünyaya göstərən dəsmənin məkrini açıb ağartmali, ifşa etməliyik. Gərək qələmimiz qılınc təki kəsərlə ola!..

- "Ədalət" adına layiq çıxır, sözünü deyir.

O bu sözləri qeyri-ixtiyari birnəfəsə, bir qədər pafosla dedi, sonra ani olaraq susub sual dolu baxışlarını baş redaktoruna dikdi:

- Bəs Qlavlit nə deyir, nə əcəb icazə verir?!

- Nə Qlavlit, nə senzura, onuzda bu gün-sabah ləğv olunacaq o idarə. Özlərinə, üzlərinə demisəm sözümü. Soruşmuş kimi, ermənilər saqqallı muzdluları dünyanın o başından getirib xalqı qanına qəltən edəndə, dədə-baba yurdaların-

DAĞ ÇAYINDAN ÜMMANA

"Ədalət"ə bağlı taleyi. Qəleme sarıldı. Ancaq hiss etdi ki, qələm götürüb yazmaq, həle qələm sahibi olmaq deyil. Əyalətlə paytaxt şəhərinin ab-havası bambaşqa idi, xüsusən yaradıcılıq meydanında. Elə bil qıjhaqıla axan kiçik dağ çayından sahiləri üfüqdə ilgimləşən dənizə düşmüştü. Kür-Arazdan savayı gör nə qədər dağ çayı tökülr Xəzərə. Ancaq bu çayların çoxu yayın istisində buxarlanıb quruyur, mənzil başına çata bilmir.

O, ürəkdən bağlılığı sənəti yolunda büdreməmişdi, çətinliklə də olsa, gelib elə bir yaradıcılıq ümmanına düşmüştü ki, burada sadəcə el-qol atmaq yox, yaxşı üzüməyi bacarmaq gərekdir. Öyrəndi, görüb götürdü, çiyin-çiyinə çəlşidi həmkarlarından, xüsüsən ondan qayğısını əsirgəməyən baş redaktordan.

Bir müddət sonra o, millət vəkili seçildi. İradə xanım Tunçay baş redaktor oldu və redaksiyaya, yaradıcı kollektive özü ilə birlikdə yeni ab-hava gətirdi. O, heç kimin yazı üslubuna, dəst-xəttinə xələl gətirmədən redakte etməklə, həle yetərincə püxtələşməmiş yazarlara yerindəcə dəyərli məsləhətlərini verməklə kifayətləndi.

(ardı 13-cü səhifədə)

GEÇƏ YARISI DÖYÜLƏN QAPILAR

(əvvəli 7-ci səhifədə)

Eyni zamanda əyani yaradıcılıq nümunəsi kimi qəzetiş şənbə nömrələrində publisistik məqalələri ilə müntəzəm çıxış etdi.

İ.Tuncay publisistikasının ən önemli məziyyəti, səmimiyyəti diqqət çəkirdi. O, elə bil oxucusu ilə üz-üzə, ürək-ürəyə səhbət edir, fikirlərini bölüşürdü. Problemlərimizi ürek yanğısı ilə qələmə alan müəllifin hər bir yazısının maraqla oxunub əks-səda doğurmasının səbəbi bunda idi. Onun publisistikası oxucunu özünə cəlb edir, düşündürür, səfərberliyə alır, ayıq-sayıq olmağa, olmuşlardan ibret götürməyə, olacaqları duymaşa, önləməyə səsləyirdi.

"Söz hər şeyin başlanğııcıdır... Açıq sözü, doğru sözü qorumaq əsl hünər işidir. Qələm sahibinin vicdan işidir", - deyən və düz sözə, haqqı sözə qələm çalan İradə xanım Tuncaydan səyle öyrənən redaksiyanın yaradıcı kollektivi ilə (indi tanmış jurnalistlər Məzahir Əhmədoğlu, Babek Yusifoğlu, Etibar Cəbrayıloğlu, Ceyhun Musaoğlu, Faiq Qismətoğlu, Vesile Usubova, mətbuat aləmində xatiresi əziz tutulan mərhum istedadlı yazarlar şair-publisist Vahid Əlifoglu və satirik qələm sahibi Oqtay Salamov) birlikdə baş redaktorun müavini Əbülfət Mədətoğlu da bu əvezsiz yaradıcılıq məktəbindən yetərinçə faydalananaraq yetkin qələm sahibi kimi püxtələşdi.

Ən önemlisi budur ki, o, Vətənin ağır çağlarında əsl vətəndaş kimi öz ərizəsi ilə həqiqi hərbi xidmətə, baş leytenant rütbəsində cəbhəyə getdi. Əlində silahla qələm eyni zamanda "Ədalət" və müdafiə nazirliyinin "Xalq ordusu" qəzetlerinin cəbhə müxbiri kimi səngərlərdə, döyük meydanlarında oldu. Ölüm-dirim savaşlarından reportajlarının, barit qoxulu yazılarının, qaynar, dürüst xəbərlərinin ardi-arası kəsilmədi. Düşmən gülələri başının üstündən viyildiyib keçdi. Ölümün bir addimlığında salamat qalmasını möcüze saydı. Yaxınlaşda partlayan "qrad"ın ölüməsaçan qəlpələri ətrafına səpənəib bir az əvvəl onunla birgə nahar edib öz səngərinə keçən zabit dostunun həyatına son qoydu. "Azerbaycan gəncləri" qəzetiñin cəbhə müxbiri, adaşı Əbülfət İlyas oğlu yolda qəzaya düşdü. Və səhvən Əbülfət Mədətoğlunun ölüm xəbəri redaksiyaya çatdı. "Ədalət" qəzeti nekroloq verdi. Ailəsi, qohumları, yaxınları yas içində olanda Əbülfət sağ-salamat evinə qayıdı.

Doğmalarına, yaxınlarına təselli verib zahirən sakit görünümeye çalışsa da, içərisi qaynayırdı. Cəbhənin ölüm-iti-

mindən, torpağı göyesovuran bombaların qulaqbatıran səsindən sonra paytaxt şəhərinin qeyri-adı sakitliyində, dinciliyində elə bil qəfildən dərin quyuya düşmüş kimi idi. Gözlərinə çökən kədər-qəm dumana da gördüyü dəhşətləri unutdura bilmirdi ona. Xüsusən odu-alovu içindən tələm-tələsil çıxdığı qədim Tuğ kəndinin ürəyi parçalayan miskin göruntüsü...

O, zirehli hərbi maşında - ZTR-də doğma yurduna getmiş, kənddə azerbaijanlıların evlərinin yandırıldığını, özünün ikimərtəbəli evinin yerinde kül qalağını görmüşdü. Zirehli hərbi maşının güclü mühərrikinin qızdırıldığı kabinetə bədəni buza dönmüşü elə bil.

İndi də isti evində canı qızdırı, kənddə doğma ocağının bir qalaq külü yadından çıxmır, göz yaşı boğurdu onu.

**YANDI EVİM, EŞİYIM,
YANDI DIVARIM, DAŞIM.
İSIT, QOYMA ÜŞÜYÜM,
İSIT MƏNI, GÖZ YAŞIM.**

SABAHA ÜMİDLƏ

"Ədalət"in daimi oxucusu kimi qəzetiñin her bir nömrəsini izleyirəm, ələlxüsus şənbə günləri köşə yazıları diqqətimdən yaxınır. Redaksiyanın yaradıcı kollektivində çalışan yuxarıda adlarını çəkdiyim təcrübəli jurnalıstların köşə yazılarını məmənnuniyyətlə, maraqla oxuyuram. Son vaxtlar nisbətən cavanların (Xuraman Hüseynzadə, Fərhad Şabanov, Cəlil Cavanşir, Fəridə Rəhimli) müxtəlif mövzularda qələmə aldıqları köşə yazıları diqqət çəkir, oxucunu düşündürür, təsirləndirir və fikrimcə, qəzetiñ oturuşmuş ab-havasına təze nəfəs, teravət gətirir.

İndi qəzətlər və müxtəlif nəşrlər bolluğunda nəfis tərtibatı, dolğun məzmunu ilə oxucularının sayını artırıñ "Ədalət"de bir qayda olaraq hər gün həyatımızın "nəbzi döyüñür". Bu da qəzetiñ təsisçisi, baş məsləhətçisi, redaksiyanın təleyüklü məsələlərinə xüsusi diqqət yetirən tanınmış yazıçı-publisist, millət vəkili Aqil Abbasın və yaradıcı kollektivin rəhbəri baş redaktor İradə xanım Tuncayın danılmaz xidməti sayesindədir. Cox ağır zəhmət, peşəkarlıq və təşkilatçılıq tələb edən bu işda baş redaktorun müavini Əbülfət Mədətoğlunun da böyük əməyi var.

Vəzifəsini öz səlahiyyəti hüdudunda məsuliyyətlə icra edən Əbülfət müəllimin canibir, ayrılmaz dostu Qələmi, güvənci, inancı, dayağı isə Sözdür. Əməkdar jurnalıst, istedadlı şair kimi onun yaradıcılığının epiqrafı böyük Nizamın vəsf etdiyi Sözdür: "Söz oldu bu cahanda cilvələnən ilk gözel".

İster "Ədalət"in məhsuldar publisisti, köşə yazarı, isterse de dövri mətbuatda müntəzəm çap olunan şeirlərin müəllifi kimi hansı mövzuda, kimdən, nədən, haradan necə yazır yatsın o, sözə həssas yanaşır, hər kəlməni, ifadəni öz cələrində, yerli-yerində, ölçüsündə, qədərində işlətməyə çalışır və əksərən istəyinə nail olur.

Əbülfət müəllimin köşə ya-zılarının özünəməxsusluğu, fərqli cəhəti həmçinin ondadır ki, zəruri saydığı məqamda, yeri düşəndə o, fikrini poetik

dildə ifadə edir və bununla oxucunu yalnız duyğulandırır, eyni zamanda təsirləndirir, düşündürür. "Baxış bucağı" rubrikasında "Sənsiz. Sü-kutla keçən ad günü" yazılısu bu baxımdan xüsusən səciyyəvidir: "Mən illər boyu içimi yeyib-tökən, didib parçalayan o suala cavab tapmağa çalışdım. Tapdığım cavab da bir neçə misradan ibarət şeirə çevrildi:

Niyə ağladığını soruşmuram,
Niyə susduğunu da, niyə güldüyüñü də,
Sakitə izləyirəm nədən küsdüyüñü də.
Çünki, ağlamağın, susmağın,
İnciməyin, ləp ləp küsməyin də
bir səbəbi var: o da ayrılıqdır! -
Dünyada ən çox
ayrılıqdan ağlayır adamlar...

"İç dünyasını" oxucusuna açan müəllif onunla bölüşür, etiraf edir: "Dərdimin, kədərinin çəkisi ilə mən daxilən çox rahatam. Düşünürəm ki, bu mənə Allah payıdır. Buna da min şükür. Elə şükür edə-edə de yazıram:

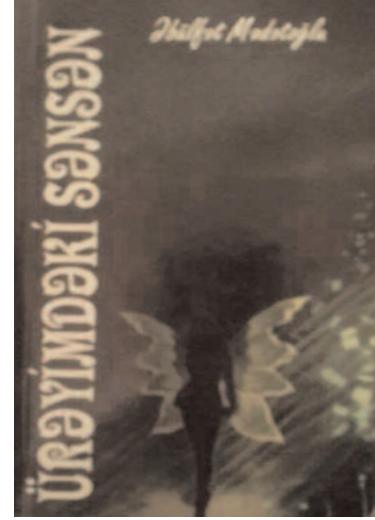
Hazır sənə səbutlu
qəm var çəkənlər üçün
ürəyimdə qəmlərə
saray tikənlər üçün.
Hazır sənət, səbutlu
qəm var reklamdan qaçır
gör necə bəxtəvərəm
qəm könlümdə gül açır!..

Dərdini, kədərini "Allah pa-yı" sayıb şükür edən, qəmi "könlündə gül açan" şair qətiyyəyen bədbin deyil, Sabahına nikbinliklə baxır, oxucusunu ümidiñi itirməməyə, inamlı olmağa səsləyir.

"Hardasa içimdə bir çinqi alışır, bir od közərir, bir şam yanır və o şamın işığında şeir yazıram. Bütün sevənlərə, bütün sevdiklərimə, eləcə də sənə. İsteyirsən oxuyum:

**İçimdə bir şam yandır,
yandır, əlin əsməsin
Sən özünü inandır
ümidiñi kəsməsin -
Sabaha...**

Gecə yarısı evinin qapısı məkrə döyülən, başı müsibələr çəkən, Qarabağda şəhid olmuş, Xocalıda güllələnmiş

17 doğmasının ağrısını "cılız bədənində daşıyan", ciyəparasının qanlı köynəyini bağrina basıb havalanaraq fəryad qoparan Ananın faciəsini yəşənən, "Aslanın erkəyi-dişisi olmaz. Bu dəndlərə ancaq aslanlar döze bilər, bu yükü ancaq aslanlar çəkə bilər", - deyə Qadın dəyanətini qələmə alan, "icini yeyib-tökən, didib parçalayan suallara cavab" axtaran şair ürəyində "alışan çinqi"nin ümid, inam işığında oxucularını Sabaha səsleyir.

Taleyinin qəfil, kəskin dö-nəmində bütün ağrı-acılara, məhrumiyyətlərə rəğmen qəlbində şölənən Ümidin doğurduğu inamın Sabaha açılan işığı ümumən Əbülfət Mədətoğlu yaradıcılığını səciyyələndirən keyfiyyətdir. Və təbii ki, bu nikbinlik birdən-birə yaranmamış, ağır-üzüçü qacqın-köçküñ həyatının dolaylarından "sivrilib" çıxmış, tədricən "sürət götürmüş", nəhayət yetkin Qələmin məhsulu olaraq diqqət çəkmişdir.

Mən bu qənaetə son 20 il-dən çox bir müddətə Əbülfət Mədətoğlunun dövri mətbuatda, ədəbi orqanlarda ("Azerbaycan", "Ulduz", "Ədəbiyyat" qəzeti) və kitablarında ("Səməni nəgməsi" - 1986, "Nilufər çiçəyi" - 1989, "Zəhəmli polkovnik" - 1992, "Qəhrəman İbad" - 1994, "Dərdini danişan adam" - 1999, "Nişanə" - 2000, "Ehtiyacın elçi daşı" - 2002, "Döymək istə-diyim qapılar" - 2004, "Allah, məni unutma" - 2006, "Sevgi piçiltili" - 2007, "Ürəyimdəki sənəsən" - 2009, "Yanan məktub" - 2010, "Üfüqdə görünən adam"

- 2010, "Hər görüş bir ümidiñ" - 2011, "Mənim kimi seve bilsən" - 2012) dərc olunan şeirləri, nəgmələri və sənədlə povestlərini oxuyaraq gəlmişəm.

Yetkin yaradıcılıq dövrünü yaşayan Əbülfət Mədətoğlunun poeziyası oxucunu duyu-landırır, sanki onu sehri qanadlarında zülmətdən işığa, Ümid, inam dolu Zirvəyə, dan yeri şəfəqlənən Səhərə, Sabaha aparır...

"Əbülfət sözün əsl mənəsində şairdir, onu oxuyanda tüstüm təpəmdən çıxır. Bax, budur sənətin qüdrəti" (Bəxti-yar Wahabzadə).

ƏSGƏR ATASI

Onu tanıdığım gündən göz-lərində kədər görmüşdüm. Ürəyində yuva salan qəm-qüs-sə gözlərinin dərinliyinə çök-müşdü. Dağın baxışlarından çəkilib getməyən kədərin alt qatında ümid közərirdi...

Zaman keçdikcə ümidi artırdı, gücləndi. Və böyüdüb boy-aşa çatdırıldı oğlunu əsgəri xidmətə yola salan gün görəndə ki, ordumuzun sıralarına necə igidlər qatılır ümidi inama çevrildi. Öz oğlu kimi boy-buxunlu, qamətli cavanların gözlərindəki inad, qətiyyət onun şair qəlbini riqqətə gətirir.

Çox çəkmədi ki, oğlunu yaşıları ilə ciyin-ciyinə polad sıradə təmas xəttində gecə-gündüz ayıq-sayıq cəsur əsgər ki mi görəndə ürəyi dağa döndü.

"Ümid sənədir ancaq, Azərbaycan əsgəri!" Ustad şair həmkarının harayı Vətən oğullarının dilinin ezbəri, yenilməz Mübariz İbrahimovun qəhrəmanlığı onlara örnək, hünər təlim-dərsi idi.

"Azərbaycan güclü dövlətdir və onun güclü ordusu var". Ali Baş Komandanın sözleri əsgər atasını qanadlandırır. "O gün uzaq deyil. Biz qalib geləcəyik, torpaqlarımızı azad edəcəyik. Daha qapımızı namərd döyməyəcək", - deyə düşünür, sabahına ümidlə, inamla baxır, qələmindən nikbin misralar süzülür:

**Gözlərini geniş aç,
hər zərrəni görüb duy.
Ümid qıçılcımından
bir çinqi əl yeri qoy -
Sabaha!**

P.S. Özümün və ailəmin xətrini çox istədiyi, hətta ailəmizin bir üzvü hesab etdiyimiz Əbülfəti 60 yaşından təmamı münasibətlə ürkədən təbrik edirik. Ona can sağlığı və doğma Tuğ kəndində birlər birlər dostlar arasındada növbəti yubileylərini qeyd etməyi arzu edirik. Mədətoğluna yubileyin mübarək olsun deyirik